

Kodolányi Gyula

ÜZENETEK W. SH.-TŐL

E dühhel With this rage (65, 28, 29)

„A költészetben legyen valami
barbár, hatalmas és vad.”
(Denis Diderot)

E dühhel *beauty* hogyan dacolhat
With this rage a szépség hogyan dacolhat
E dühhel a szépség hogyan *hold a plea*
E dühhel a szépség *how shall* dacolhat

A süket *heaven* jajommal felverem
A süket eget *with my cries* felverem
A süket eget jajommal *trouble*
And deaf eget jajommal felverem

Így *flatter I* a sötét arcú éjnek
So hízelgek a sötét arcú éjnek
Szépséggel hízelgek a sötét arcú *night*
Így hízelgek a *swart complexioned* éjnek

Legyen a vers végtelen, barbár és vad,
Sötét arcú dühhel csak így dacolhat
Legyen a vers végtelen
Végtelen
Legyen

Magadat megőrzöd Keeps yourself still (16, 59)

Abádi Nagy Zoltánnak

Mi hajt bennünket, barátom, s hagyunk-e
nyomot a világban? *Revolution*,
a forradalom volt-e ihletőnk,
az új szerelme? Vagy az évszakok
színpada forgott csupán, *revolution*
be the same, s váltogatta ugyanazt?
Amit tovább adtál, mindig másképp,

évről évre, mit hozott? Mit hozott
 a forrongó, forgó hűség, szeretet?
 Lendített-e az örök keréken
thy mind's imprint, szellemed lenyomata?
To give yourself away keeps yourself still.
 Add át magad, s magadat megőrzöd.
 Így is, itt is: nyomokban, tán örökre.

Édes, csendes tűnődés ideje Sessions of sweet silent thought (30, 32)

Laci öcsémnek és Apámnak

Édes, csendes tűnődés ideje.
Sessions of sweet silent thought. Lassú, édes
sweet fulladás a halálba. Forró
 halálotok, véreim! Hányszor néztem,
 hogy szívjátok le mohón, *sweet silent*
thought, édesen merengve, méregre mérget,
 a perzselő dohánysirokkót, enyhet
 a rideg világ hidegére! Szépek
 voltatok, boldogok, s rettegtem én.
 Láttam: már les rátok a bunkó halál,
that churl death, messzi, titkos rokonunk.
 És küldött rátok fulladást, s a testtől
 megváltatok. Bugris halál, *churl death*,
 vesztettél. Itt vannak, s én velük vagyok.

Markó Béla

TRAVESZTIA

Fel-felparázslík odakint a rózsa,
 s egy-egy maréknyi hamu: verebek
 szürkéllenek a csipkés levelek
 között, majd szertehull már minden forma,

és egybeolvad sok nappali lélek,
 nem úgy, hogy eltűnik, csak megpihen,
 s most ismét nem szikrázik senkiben
 vagy semmiben, mert nem belülről égnek,